

vinsbestatning virkelig var en god Bestatning, det vil sige en retfærdig Bestatning, ja, saa var det jo Noget, som kunde tages under Overveielse, Noget, det var værd at tænke paa. Naar den høitærede Forsteminister udtalte, at han ansaa disse Skatte- love for gode i og for sig, altsaa som Love, om hvilke han mente, at de i og for sig vare værd at gennemføre, selv om ikke just Finantstilstanden fordrede en forøget Indtægt, og henviste til, at derved blev Forholdet til de andre Drikkevarer bedre og sundere, end det er, saa er det et Fingerpeg om, hvilken overordentlig Vægt man lægger paa at faae disse Love gennemførte. Men jeg beder det ærede Thing dog lægge Mærke til og overveie dette, at naar vi overhovedet skulle indføre nye Skatter, saa er en af de første Betingelser den, at det kan gaa over i den almindelige Bevidsthed, at man vil fordele disse Skatter retfærdig, og denne Jøvelse, denne Opfattelse kan den almindelige Befolkning umulig faae. Man synes at være villig til ved Revision af Toldloven at give Afkald paa en hel Del Indtægter, som komme Alle i Samfundet til Gode, og samtidigt dermed søger man at faae de samme eller dog en væsentlig Del af disse Penge ind igjen gjennem en enkelt Samfundsklasse, og det den i økonomisk Henseende uheldestig stillede Klasse i Samfundet, at faae den til at betale, hvad de andre i Samfundet, de bedre stillede i Samfundet, nyde godt af. Jeg henstiller, om man ogsaa virkelig tror, at man paa den Maade kan vinde den almindelige jævne Befolknings Bifald til en saadan Skattelov. Nei, det vil blive opfattet som et Forsøg paa at vælte Byrden fra dem, der kunde taale den, over paa dem, som ikke kunde taale den eller i alt Fald meget daarligt kunde gjøre det. — Da vi i Fjor havde Toldloven til Forhandling, fremkom der adskillige Ytringer om, at man frygtede for, at der bag ved disse Bestræbelser eller denne Modstand mod Ol-Brændevins Skatte- lovene laa, at man havde Tanke om, at man ved Leilighed vilde faae indført en Formueskat. Det kom oftere frem i Fjor, men ikke i Mar, saa vidt jeg har hørt. Men det er dog høist mærkeligt, at denne Frygt særlig skal komme til Orde i dette Thing, og det er dobbelt mærkeligt, at Sligt skal komme til Orde støttet af den høitærede Regjering, som dog væsentlig kan være et Udtryk for den store Besiddelse, for Hartkornet, for store Eiendomme i det Hele taget, at det særlig skal være den og dem, der støtte den, der yttre Frygt for en Formueskat forbelt nogenlunde efter Skatteevnen. Det vilde være ganske anderledes beroligen-

de, dersom netop de, der kom til at bære en væsentlig Del af denne Skat, traadte aabent frem og erklærede: Vi ere villige til at bære vor Del af Byrden for at lette dem, der ere økonomisk mindre heldia stillede i Samfundet. Det vilde klæde Regjeringen bedre, og det vilde være Noget, der mere end Andet vilde faae dens synkende Aktier til at stige omkring i Befolkningen. Naar man derfor nu søger den saakaldte Kompensation i Ol- og Brændevinsaffatten, saa vilde det være forstaaeligt, om f. Ex. Regjeringen var Totalafholdenhedsmand, der sagde: Vi anse denne megen Brændevinsdriften for en national Ulykke, og vi ville hemme den. Vi ville forsøge gjennem en høj Skat derpaa at gjøre det umuligt for Smaamanden at tilsette sin Formue og Helbred derved, og vi tro derved at have udrettet Noget, der i national Henseende kan blive af stor Betydning. Hvis Regjeringen stillede sig saaledes, kunde der, naar det ses fra en vis Side, være nogen Mening deri. Man har i andre Lande søgt noget Lignende, men den høitærede Regjering er ikke Totalafholdenhedsmand, der stille sig paa det Standpunkt, og det er ikke Meningen at paalægge en Skat, der skulde gjøre det umuligt for de Paagjældende at driffe Brændevin; jeg antager tværtimod, at Regjeringen helst vil have, at de skulle driffe Meget, for at der kan komme desto Mere ind i Statskassen. Dersom dette Maal at faae Folk til at afholde sig fra Brændevinsdriften virkelig opnaaedes, hvor blev saa Kompensationen af? Paa dette Punkt, hvor det altsaa synes, at Sagen skal strande, paa dette Punkt om Ol-Brændevinsbestatningen maa Regjeringen og Høire her i Thinget ikke tro, at de paa nogen Maade kan faae Flertallet her i Salen og den almindelige Befolkning i det hele Land til at gaa med — det skulde da være, at man fra den anden Side kunde byde den menige Befolkning saa store og betydelige Goder paa andre Omraader, at de kunde veie op derimod. Jeg har imidlertid ikke set, at der er blevet gjort noget Forsøg derpaa; Regjeringens Alderdomsforsørgelsesforslag var kun at byde den menige Mand Stene for Brød. — Hele denne Forhandling har for mig baaret den samme Frugt, som næsten alle de andre Forhandlinger, vi have haft med den nuværende Regjering: vi have haft Jøvelsen af, at det Hele ikke bliver til Noget; der er en saadan Forstjellighed i Opfattelsen mellem Regjeringen og Flertallet her i Thinget, saa at blot Tanken om, at vi skulde kunne gennemføre Noget, næsten er frugtesløs. Imidlertid har dog denne Sag bragt noget Glædeligt frem, noget, der varsler om, at mulig bedre Tider kunne komme. Den